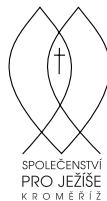

**Vy jste ho (Otce)
nepoznali, ale já ho
znám...**

Jan 8,55

ABBA OTČE – VOJTĚCH KODET - POKRAČOVÁNÍ

FALEŠNÉ PŘEDSTAVY I. (4. ČÁST)

Iluze, kterými je náš vztah deformován. Autentické poznání Boha vyžaduje celého člověka. Ježíš to nádherně vyjádřil, když v rozhovoru se zákoníkem zdůraznil, tak jak to máme v evangeliích, že máme milovat Pána svého Boha celým srdcem: celou svou duší, celou svou myslí a celou svou silou. Jinými slovy: vším, co je v nás. Nic nesmí být z této lásky vynecháno. Není autentická a pravá zkušenost s Bohem, která se dotkne jen části naší bytosti, anebo některou část našeho prožívání prostě vynechá nebo potlačí. Například kdybychom Boha milovali jenom srdcem, a nepustili do našeho vztahu vůli, která vede k jednání, a mysl, která nám dává o Bohu také poznání, tak zůstaneme jenom v určité deformaci. A budeme vnímat Boha jenom z určitého pohledu. Ale Bůh není jenom blízkost, Bůh není jenom něha, není jenom štěstí, ale je také Autorita, je také Pravda, a je potřeba, abychom Bohu nic neupírali z jeho velikosti a krásy. Abychom Ho poznávali celou bytostí takového, jaký je. Podívejme se na tyto iluze v takovém zjednodušeném schématu, když se omezí naše vnímání Boha jenom na jednu složku našeho prožívání. Většinou to tak v životě není, protože člověk není deformován až tak jednostranně, ale nám to pomůže uvědomit si, k čemu máme větší sklon a čím je ten náš vztah s Bohem více poznamenán.

Nejprve tedy člověk, který zdůrazňuje jenom srdce, citění a prožívání Boha. Tato citová iluze je typická pro ty, kteří si myslí, že poznání Boha je tím jediným anebo nejdůležitějším, když Boha cítíme a prožíváme. Tím absolutizují svoje pocity a nedoceňují další složky své osobnosti. A výsledkem je samozřejmě zmatek a chaos. Lásku zredukuje na určitý líbezný pocit a vztah k Bohu také. A poněvadž jsou naše city nestálé, to je poznamenání způsobené dědičnou vinou a dědičným hříchem, tak je samozřejmě takto nestálá celá zkušenost toho člověka s Bohem. Chvilky velkého nadšení se střídají s chvílemi lhostejnosti. Je-li člověku dobře, tak Pánu Bohu vyznává lásku, všechno Mu slibuje, rozhoduje se pro Něho, rád se modlí, povzbuzuje druhé. A necítí-li se dobře, tak ztrácí odvahu úplně ke všemu, ocitá se ve smutku a depresi. Domnívá se, že dobrá modlitba je ta, ve které se já cítím dobře. Ve které něco pěkného prožívám, anebo ve které mně Bůh rozplameňuje moje srdce a je pro mne takový přitažlivý. Samozřejmě, že tento člověk nedovede prožívat pokání. Dobu očisty, temnoty a také nedovede prožívat každodenní všednost. Zapomíná na změnu života, zapomíná na vůli a na rozum. Hledá útěchu, ale nehledá utěšitele. Hledá zážitek s Bohem, ale ne

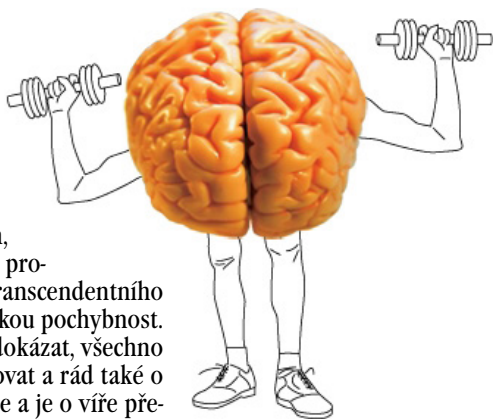

Otce a jeho vůli. Bůh nám samozřejmě může dát v životě někdy prožít hluboký zážitek i v oblasti pocitové a dělává to zvláště po obrácení nebo v takových obdobích života, kdy člověk potřebuje zvláště potěšit, ale to, co především utváří náš život s Bohem a kde je Bůh nejvíce přítomen, to jsou každodenní události a normální obyčejné povinnosti denního života, ve kterých se člověk zříká sám sebe a daruje druhým. Plní si svoje závazky a zodpovědně prožívá svůj život. Člověk, který přehnaně klade důraz na pocífování Boha, není schopen skutečné lásky, ani k sobě, ani k Bohu, ani k druhým. O to víc však o lásce mluví. Tak to je ta iluze citová.

No a teď **když člověk zdůrazní jenom vůli**. Když zdůrazní jenom morálku, jenom činy, jenom skutky. To jsou lidé, kteří absolutizují jenom vůli a domnívají se, že život s Bohem spočívá v dodržování různých předpisů, účasti na náboženských obřadech, v dodržování určitých zásad, v konání určitých skutků ať už pokání nebo asketických skutků, nebo vykonávání nějakých modliteb. Tento přístup příliš zdůrazňuje ve vztahu k Bohu činnost člověka a nerespektuje, že Bůh je ten první, který k člověku přichází, že víra a zkušenost s Bohem je Boží dar a ne naše zásluha. Že my se můžeme k tomu přijetí daru disponovat, ale nemůžeme si ho zasloužit. Tento přístup popírá podstatu křesťanství, která spočívá v tom, že Bůh je ten, který se ujímá člověka z milosti a přichází jako první. Takový člověk samozřejmě těžko prožívá vděčnost. Nedovede Bohu děkovat za každodenní dary a milosti z jednoho prostého důvodu: protože má pocit, že si všechno zařídil, všechno je jeho majetkem a jeho zásluhou. Všechno považuje za ovoce své námahy a odříkání. Boha vnímá jako toho, kdo by měl přísně dbát a lidsky spravedlivě na to, co lidé dělají dobrého a špatného, měl by dobré spravedlivě odměňovat a zlé ještě spravedlivěji trestat. Každému podle toho, jak si zaslouží. Většinou takový člověk není schopen uznat své slabosti a omezení a pokouší se je buď zakrýt nebo zlehčit, popřípadě je přenést na druhé lidi a když to nejde jinak, tak se tak na ně zaměřit, aby vykořenil a nemusel se na ně dívat. Nedochází mu, že právě naše slabost a chudoba, naše hříšnost, je prostor, ve kterém nám Bůh dává zakusit svoje milosrdenství. On necítí nutnost obrácení. Je pro něho přímo těžké vnímat svoji hříšnost. Snáží se důsledně až puntičkářsky dodržovat, co předpisuje Boží zákon. Ten člověk je většinou přísný sám k sobě i k druhým. Ale je také vnitřně chudý na city, na prožívání a častokrát i ve vztazích k lidem je chladný a studený. On nemá zlou vůli, ale má přemíru vůle na úkor prožívání srdce a na úkor myslí.

No a asi si teď už domyslíte, že **tou závažnou iluzí je, když člověk zdůrazňuje jenom rozum**. Jenom to, co promyslí, čemu rozumí. Je to typ člověka, který se domnívá, že poznání Boha je otázkou uvažování. Že si to prostě přečtu, naučím se to a pak Boha pochopím. Bůh je pro něho předmět poznávání a sám sebe a svůj život zredukoval na rozumování. S ním se můžete bavit o všem možném, ale jenom v rovině myšlenek. Ale ne v rovině prožívání. Tento racionální typ nemá smysl pro transcendentního Boha a pro tajemství. Nedokáže připustit nějakou pochybnost. Všemmu je třeba přijít na kloub, všechno se dá dokázat, všechno je jednou dáno, dá se svým rozumem nastudovat a rád také o věcech víry mluví a s ostatními lidmi diskutuje a je o víře přesvědčující. Má pocit, že o Bohu ví vše, anebo se může vše dozvě-

dět a nikdy nemá pocit, že by měl potíže s vírou. Protože víru považuje za to, že přitaká poznání rozumu a že s tím souhlasí. To je pro něho víra. Čili ne to, že Boha hledá v temnotě, že se pro něho denně rozhoduje jako pro Boha tajemství, že se mu oddává, že ho poznává svým srdcem, že naslouchá jeho slovu a uvažuje, co Bůh od něj očekává. Ne. Pro něho je víra ne oddanost, ale poznání rozumu. Samozřejmě, že v takovéto „víře“ není schopen se Bohu oddat. Tento typ člověka nemá smysl pro adoraci a tajemství. A tím se nedokáže také Bohu odevzdat do rukou, poněvadž kdo neadoruje, tak Boha nemůže poznat. Kdo neadoruje, tak se nemůže nechat Bohem vést a ani se nechat milovat. To je mimo kategorie, kterým rozumí. Nejbolestnější na tom je, že ten člověk má v důsledku v srdci strach z Boha a z budoucnosti, kterou má před sebou. Strach i ze svého vlastního života. Protože on by chtěl i všechno vědět, tedy i vědět, co ho potká, co ho čeká, a chtěl by to naprogramovat, aby ho nic v životě nezaskočilo. Drží svůj život pevně ve svých rukou a obklopuje se jistotami, které sám do svého života zavede a vymyslí. Tyto jistoty mu však nechávají jeho srdce chladné a nedávají rozhořet jeho vůli, aby vykonala nějaký skutek a aby on se pohnul z místa. To také není člověk zlý. Jenom se prostě domnívá, že stačí věřit hlavou a příliš nezdůrazňuje ve svém životě skutky jakékoliv a prožívání srdcem.

Víra každého z nás může být poznamenána těmito iluzemi. Každý z nás má k některé té iluzi blíž a k některé dál. A je velice důležité, abychom si to uvědomili. Protože to je cesta k osvobození. Abychom se zřekli té naší jednostrannosti a prosili Boha, aby nás uvedl do té plné zkušenosti a my se naučili skutečně Boha milovat celým srdcem, celou myslí, celou duší a celou svou vůlí. Abychom se dokázali s těmito iluzemi rozejít, abychom mohli poznat Boha takového jaký je a v důsledku změnit život. Jinak se budeme marně pokoušet o obrácení, budeme se marně snažit do svého života zavést něco nového a krásného, když všechno to, co nám brání, necháme nevyřešené. Budeme před tím zavírat oči a dělat, že se vlastně nic neděje.

Proto je tak velmi důležité stát v pravdě. Nebát se pravdy, ať je jakákoliv. A pokud možno s odvahou a s doprovodem někoho, kdo nám pomůže, se s těmito falešnými představami a iluzemi rozejít. Pak se v nás otevře prostor pro Otce Ježíše Krista. Pro vnímání Boha takového, jaký je. Pro to, abychom dokázali přijmout jeho lásku a nechali sami sebe vnitřně očistit, uzdravit a v důsledku se naučili s Bohem žít.

(pokračování příště)

REFLEXE – JAK V MÉM ŽIVOTĚ?

Jaká je má situace z tohoto pohledu? Jsem člověk, který klade důraz převážně na srdce (city), vůli (skutky), nebo na rozum?

.....

Který rozměr prožívání Boží přítomnosti naopak nejvíce chybí v mém životě? Za co se mám modlit?

.....

Udělám to?

.....

Kdy začnu?

.....

Upřímně - chci vůbec změnu nebo mi to je jedno?

ANO

NE

BOŽÍ SLOVO – POKRM PRO DUŠI NA KAŽDÝ DEN

Blaze těm, kdo zachovávají jeho svědectví, těm, kdo se na jeho vůli dotazují celým srdcem. **Ž 119,2**

PROSINEC 2011

1.	ČT	Iz 26,1-6; Zl 118; Mt 7,21.24-27	17.	SO	Gn 49,1a.2.8-10; Zl 72; Mt 1,1-17
2.	PÁ	Iz 29,17-24; Zl 27; Mt 9,27-31	18.	NE	2Sam 7,1-5.8b-12.14a.16; Zl 89(88); Řim 16,25-27; Lk 1,26-38
3.	SO	Iz 30,19-21.23-26; Zl 147; Mt 9,35-10,1.5-8			
4.	NE	Iz 40,1-5.9-11; Zl 85(84); 2Petr 3,8-14; Mk 1,1-8	19.	PO	Sd 13,2-7.24-25a; Zl 71; Lk 1,5-25
5.	PO	Iz 35,1-10; Zl 85; Lk 5,17-26	20.	ÚT	Iz 7,10-14; Zl 24; Lk 1,26-38
6.	ÚT	Iz 40,1-11; Zl 96; Mt 18,12-14	21.	ST	Pis 2,8-14; Zl 33; Lk 1,39-45
7.	ST	Iz 40,25-31; Zl 103; Mt 11,28-30	22.	ČT	1Sam 1,24-28; 1Sam 2; Lk 1,46-56
8.	ČT	Gn 3,9-15.20; Zl 98(97); Ef 1,3-6.11-12; Lk 1,26-38	23.	PÁ	Mal 3,1-4.23-24; Zl 25; Lk 1,57-66
9.	PÁ	Iz 48,17-19; Zl 1; Mt 11,16-19	24.	SO	2Sam 7,1-5.8b-12.14.16; Zl 89; Lk 1,67-79
10.	SO	Sir 48,1-4.9-11; Zl 80; Mt 17,10-13	25.	NE	Iz 9,1-3.5-6; Zl 96; Tit 2,11-14; Lk 2,1-14
11.	NE	Iz 61,1-2a.10-11; Lk 1,46-48a.48b-50.53-54; 1Sol 5,16-24; Jan 1,6-8.19-28	26.	PO	Sk 6,8-10; 7,54-60; Zl 31(30); ; Mt 10,17-22
		27.	ÚT	1Jan 1,1-4; Zl 97(96); ; Jan 20,2-8	
12.	PO	Nm 24,2-7.15-17a; Zl 25; Mt 21,23-27	28.	ST	1Jan 1,5-2,2; Zl 124(123); ; Mt 2,13-18
13.	ÚT	Sof 3,1-2.9-13; Zl 34; Mt 21,28-32	29.	ČT	1Jan 2,3-11; Zl 96; Lk 2,22-35
14.	ST	Iz 45,6b-8.18.21b-25; Zl 85; Lk 7,19-23	30.	PÁ	Gn 15,1-6; 21,1-3; Zl 105(104); Zid 11,8.11-12.17-19; Lk 2,22-40
15.	ČT	Iz 54,1-10; Zl 30; Lk 7,24-30			
16.	PÁ	Iz 56,1-3a.6-8; Zl 67; Jan 5,33-36	31.	SO	1Jan 2,18-21; Zl 96; Jan 1,1-18

PRAVIDELNĚ

- každou neděli v 19 hodin **Velká zpěvárna - setkání Společenství pro Ježíše**
- PROGRAM NEDĚLNÍCH SETKÁNÍ SPOLEČENSTVÍ PRO JEŽÍŠE:**
- **4. 12.: 1. neděle v měsíci:** s modlitbou za fyzické a vnitřní uzdravení
- **11. 12.: 2. neděle v měsíci:** s modlitbou za evangelizaci Kroměříže
- **18. 12.: 3. neděle v měsíci:** společné slavení desátku pro Ježíše s modlitbou za hmotné potřeby, prosperitu, zaměstnání aj.
- **25. 12.: 4. neděle v měsíci:** s modlitbou za poděkování za přijaté dary v roce 2011

PŘIPRAVUJEME

- Každé úterý od 19.00 na faře setkání: **Tři barvy lásky: Umění s druhými lidmi sdílet Boží spravedlnost, pravdu a milost.**
- Adventní duchovní obnova s Marií: **„Ať se mi stane podle tvého slova.“**
V sobotu 3. 12., 10. 12., 17. 12. vždy od 19 hodin na faře.
- Adventní program Besedy o Svaté zemi ve dnech 27. 11., 4. 12., 11. 12., 18. 12.
Připravujeme další pouť do Izraele. Více na www.izrael.kromeriz.cz

PŘIMLOUVEJTE S NÁMI

Každé úterý od 18 h v kapli sv. Tadeáše chválami přimlouváme za milost obrácení pro nás, pro naše rodiny, pro naši farnost, pro naše město a za úmysly nás a našich přátel předložené k přímluvné modlitbě. Podle možností se každé úterý i postíme na stejný úmysl.

POVZBUZENÍ: BŮH POTŘEBUJE SVĚDKY!!!

Zpravodaj Brána je distribuován ZDARMA na povzbuzení v rozhodnutí vytvářet „Brány“, tj. malá křesťanská společenství. V případě zájmu o pravidelný odběr pište, volejte, faxujte, mailujte. Za dobrovolné příspěvky na poštovné děkujeme. Číslo účtu: 1421675369/0800. Doklad o daru, či fakturu na reklamu na internetu na požádání vystavíme. Adresa: Porta futura o.s. Velké nám. 48, 767 01 Kroměříž. Informace o akcích pořádaných Společenstvím pro Ježíše na tel.: 603 231 601 nebo tel.fax: 573 336 936, e-mail: brana@email.cz, www.Jezis.cz. Evidenční číslo: MK ČR E 13849